

Περικλέτος, Φασουλῆς,
ὁ καθέννας σεβνταλῆς.

- Φ. Βρὲ ἀδελφέ μου Περικλή, μὲς 'στῆς ἐφημερίδες γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ βασιληᾶ τόσα καλὰ δὲν εἶδες; Προχθὲς τὰ βασιλόπουλα ἐδῶσαν ἐξετάσεις, καὶ τόσο ἐδειξαν μυαλό, ποῦ ἦταν νὰ θαυμάσης. Εἰς ὅ,τι οἱ μεγάλοι τῶν δασκάλου τὰ ῥωτοῦσαν, εὐθὺς τὰ βασιλόπουλα μὲ κρίσι ἀπαντοῦσαν, καὶ ὅλοι τὰ ἐκύτταζαν 'στὸ στόμα μὲ καμάρι... εἰς ἄλλα βασιλόπουλα ποῦ 'δρίσκεις τέτοια χάρη; Τί πεταχτά! τί ἐξυπνα!.. καὶ μάλιστα ἐκεῖνος τοῦ θρόνου ὁ διάδοχος, ὁ νέος Κωνσταντῖνος, μαθαίνω πῶς τὸν Ὅμηρο ὡσὰν νερὸ τὸν ξέρει, καὶ οὔτε ὦρα καὶ στιγμή τοῦ λείπει ἀπ' τὸ χέρι.
- Π. Γιατί νὰ ἦσαι μπουνταλᾶς, βρὲ Φασουλῆ χαμένε; γιατί παραξενεύεσαι σ' ἐκεῖνα ποῦ σοῦ λένε; καὶ δὲν 'μπορεῖς μὲ τὸ ξερὸ κεφάλι σου νὰ νοιώσης, πῶς ἀπὸ βασιλόπουλα ποτὲ δὲν λείπει γνώσις; Γιὰ συλλογίσου μιά στιγμή μονάχος σου καὶ κρίνε.. ἔχει παιδί τοῦ βασιληᾶ χωρὶς μυαλό νὰ ἦναι; Ἐμεῖς 'στὸν κόσμο εὐκολὰ περνοῦμε μπουνταλάδες, ἀλλὰ ποτὲ δὲν φαίνονται κουτοὶ κι' οἱ βασιληάδες' κι' ἂν εἶχες, Φασουλῆ, καὶ σὺ τὴν τύχη καὶ τὴ χάρη νὰ ἦσαι κάποιου βασιληᾶ ἢ Πρίγκηπα βλαστάρη, κι' ἀπ' τὰ καλαμεβράκια σου θὰ ἔτρεχε ἡ γνώσις, κι' ἀπὸ κοντὰ θὰ σ' ἔπερνα μιά στάλα νὰ μοῦ δώσης. Μὰ τώρα εἶσαι Φασουλῆς καὶ ἡ πεμπὴ τοῦ κόσμου, καὶ θὰ κανεὶς πολὺ καλὰ νὰ φύγης ἀπὸ 'μπρός μου.
- Φ. Σ' εὐχαριστῶ, βρὲ 'μάτια μου, ποῦ μοῦ δώσες νὰ νοιώσω.
- Π. Σύρε λοιπὸν 'στὸ διάολο νὰ μὴ σὲ στηλιαρῶσω.
- Φ. Ἐὶ Περικλέτο, τὰ μαθεὶς τὰ νέα μας μαντάτα; πέντ' ἔξη κάποιον ἐγῶσαν 'στῆς Ἀθηνᾶς τὴ στράτα.
- Π. Συνειθισμένα πράγματα, εἶναι παλῶ χαμπάρι.
- Φ. Ἐκλέψαν κι' ἓνα γαῖδαρο μαζί μὲ τὸ σαμάρι.
- Π. Μωρὲ κι' αὐτὸ τὸ ἔμαθα... γιὰ 'πὲς μου τίποτ' ἄλλο.
- Φ. Τὸν ξέρεις τὸν Σαράφουγλου, τὸν κλέφτη τὸν μεγάλο;
- Π. Γι' αὐτὸν ὡς τώρα εἶδησι δὲν ἄκουσα καμμία.
- Φ. Δὲν ξέρεις πῶς τὸ πούλεψε ἀπ' τὴν Ἀστυνομία;
- Π. Μὰ τοῦτο τὸ Ῥωμαῖκο κατήντησε λημέρι.
- Φ. Κι' ἀκόμη τί θὰ γίνουμε ἓνας Θεὸς τὸ ξέρει.
- Π. Κι' ὁ Κοσσονάκος ἐφυγὲ κι' πάει 'στὴν πατρίδα.
- Φ. Κάτι γιὰ τοῦτον ἔμαθα...
- Π. Λέγε, μωρὴ ψαλλίδα.
- Φ. Εἶναι σπουδαία εἰδήσις, καὶ διόλου δὲν συμφέρει κανέννας ἄλλος ἀπὸ 'μᾶς τοὺς δύο νὰ τὴν ξέρη.

- Π. Δεῖπὸν γιὰ λέγε γρήγορα καὶ μὴ μὲ ξεθεώνης.
- Φ. Ὁ Κοσσονάκος θὰ παυθῆ.
- Π. Ἐσὸ τὸ δεβιό-εις;
- Φ. Θὲ νὰ παυθῆ καὶ ξέρε το, καὶ τοῦτο τὸ ταξίδι τὸ ἔκαμ' ἐξεπίτηδες...
- Π. Βουδάσου, βρὲ κασιόδη.
- Φ. Μοῦ τῶπε κι' ὁ Παληάνθρωπος Βερβέρης Περικλέτο, γιὰ συλλογίσου το καὶ σὺ, κι' ἂν θέλῃς, πῖστεψέ το.
- Π. Καὶ ποῖον θὰ φέρουν ἔπειτα;
- Φ. Τὸν ξανθογένη Δουκα.
- Π. Θαρρῶ πῶς εἰς τὴ ράχη σου θὰ πῆσῃ ἡ ματσούκα.
- Φ. Ὁ κόσμος τόχει τούμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι.
- Π. Πάλι χαζέ, σὲ πούλησαν γιὰ πράσινο χαδιάρι.
- Φ. Μὰ πῖστεψέ με, ἀδελφέ, καὶ δὲν σὲ κορεῖδούω.
- Π. Ἄφοσ τὸ θέλεις, Φασουλῆ, ἄς ἦναι, σὲ πιστεύω.
- Φ. Ἐὶ τώρα θέλεις νὰ σοῦ 'πῶ καὶ ἄλλα πῖδ σπουδαία;
- Π. Οὔτε λεπτὸ μὴν κάθεσαι καὶ ξεψυχῶ γιὰ νέα.
- Φ. Τοῦ βλάμη μας, τοῦ Καλλιγᾶ τοῦ εἶπαν ἔξεκουμπίδια, ἔξεκουμπίστηκε κι' αὐτὸς καὶ εἶναι γιὰ ταξίδια.
- Π. Σοῦ εἶπα μιά, σοῦ εἶπα δύο, καὶ σὺ καλὰ τὸ ξέρεις πῶς τὸνομα τοῦ Καλλιγᾶ δὲν θέλω ν' ἀναφέρῃς. καὶ ἂν τὸν κοντοπῆχρω σὲ χέρια μου τὸν εἶχα, θὰ τεῦθαζα τὸ μοῦσι του ἐκεῖνο τρίχα τρίχα. Μὰ σὺ, μαγκούφη Φασουλῆ, γιὰ νὰ μὲ χολοσκάνης, δὲν παύεις γιὰ τὴ μούρη τοῦ κουβέντα νὰ μοῦ κάνης. Ἄλλὰ γιὰ αὐτὸ 'στὴ ράχη σου κι' ἐγὼ θὰ ξεθυμάνω.
- Φ. Συχώρη με, βρὲ ἀδελφέ καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.
- Π. Δὲν θὰ γλυτώσης ἀπ' αὐτὸ τὸ πράγμα ποῦ φοβᾶσαι.
- Φ. Τὸν σύντροφό σου Φασουλῆ καθόλου δὲν λυπάσαι;
- Π. Μοῦ παραμπήχες σήμερὰ ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
- Φ. Κλητήρες, χωροφύλακες, μ' ἐσκότωσαν... δοῦθαι!

Μοῦ στέλλει ἓνας κύριος καινούριους στίχους πάλι, καὶ τῆς Αὔστριας ρίχνεται μὲ δύναμι μεγάλη. Ἰράφει γιὰ τούτη πράγματα, ποῦ εἶναι μία φρίκη, καὶ πῶς ὀργήγορα θὰ 'μπῆ μὲς 'στὴ Θεσσαλονίκη. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, μόνο δύο στίχους του καλοῦς θεὸ νὰ καταχωρίσω.

Ἴδου εἰ στίχοι του αὐτοῦ,
κι' ἀνοίξετε καλὰ τ' αὐτί.

«Εἶναι διαβόλ' εἰ Ἕλληνες, καὶ θὰ τὰ ὄρῃς μπαστούνια' ἐδῶ δὲν εἶναι Ἴταλοι, ποῦ τρῶνε μακαρούνια.»

Ὁ Πλατούτσας εἰς τὸ Ἄργος πάει Δήμαρχος νὰ ἐβγῆ, ἔγια μόλα, ἔγια λέσζ, ὁ Πλατούτσας 'σι' Ἄργος φεύγει.

Ἄς μάθῃ κάθε φίλος μας καὶ ἀνταποκριτῆς πῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὀφείλει νὰ πληρώνη συλλογισθῆτε, κύριοι, πῶς εἶμαι ποιητῆς, καὶ σὲς παρακαλῶ πολὺ μὴ ρίχνετε κανόνι.